

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 28 lipca 2016 r. (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. postanowił zaliczyć W. W. do lekkiego stopnia niepełnosprawności, ponadto stwierdził, że orzeczony stopień niepełnosprawności ma charakter stały, ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 27 maja 2016 r., zaś przyczyną niepełnosprawności jest schorzenie o symbolu 05-R i 10-N. Wskazano, iż wnioskodawca wymaga odpowiedniego zatrudnienia z przeciwwskazaniem ciężkiej pracy fizycznej, nie wymaga szkolenia, zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej ani uczestnictwa w terapii zajęciowej, lecz wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze. Zespół wskazał, iż wnioskodawca nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. W uzasadnieniu wskazano, że W. W. nie jest osobą niezdolną do pracy bądź zdolną do pracy w warunkach pracy chronionej albo wymagająca pomocy w pełnieniu ról społecznych.

Na skutek odwołania W. W. w dniu 20 września 2016 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wydał orzeczenie utrzymujące w mocy zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności nie znajdując podstaw do zmiany decyzji. Wojewódzki Zespół uznał, że W. W. ma trwale istotnie obniżoną zdolność do wykonywania pracy jest jednak zdolny do zaspokajania bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych i może podejmować zatrudnienie na otwartym rynku pracy.

W dniu 18 października 2016 r. W. W. wniósł do Sądu Rejonowego w Szczecinie odwołanie od wyżej wymienionej decyzji z dnia 20 września 2016 r., domagając się zaliczenia do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności i zmiany zaskarżonej decyzji w tym zakresie.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie wskazując, że orzeczenie zostało wydane zgodnie ze stanem faktycznym. Przytoczył argumentację zaprezentowaną w zaskarżonym orzeczeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. W. urodził się w dniu (...) Ma wykształcenie podstawowe. Mieszka wraz z żoną. Obecnie nie pracuje. Ostatnio pracował jako magazynier, uprzednio jako palacz. W sumie przepracował 20 lat. Jest osobą zdolną do samodzielnego poruszania się, komunikowania i samodzielnej egzystencji. Nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Nie może wykonywać pracy fizycznej wysiłkowej.

Obecnie u W. W. rozpoznaje się okresowy zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych, bez cech istotnego uszkodzenia układu nerwowego i istotnego ograniczenia funkcji narządu ruchu wymagający monitoringu specjalistycznego oraz stan po przebytych w 2013 roku zabiegu operacyjnym odbarczenia kanału kręgowego na poziomie L5-S1 ze stabilizacją międzyztrzonową – tylną z dobrym wynikiem klinicznym. Nadto W. W. cierpi na nadciśnienie tętnicze i nadmierną otyłość.

Wymienione schorzenia powodują u W. W. lekki stopień niepełnosprawności na stałe. Poza okresowym zespołem bólowym kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych nie stwierdza się u niego istotnych odchyłań ortopedycznych ani neurologicznych. Nie wymaga on również stałej lub długotrwałej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych.

Pomimo rozpoznanych schorzeń W. W. jest zdolny do wykonywania zatrudnienia odpowiedniego do możliwości wynikających ze stanu jej zdrowia.

Dowód: opinia biegłych lekarzy specjalistów ortopedy i neurologa – k. 21-26, dokumentacja lekarska – k. 4, 5, 20, akta rentowe ubezpieczonego, w szczególności: zaświadczenia lekarskie o stanie zdrowia – k. 4, 16, 29, ocena stanu zdrowia – k. 8, 21, 35, 46, dokumentacja lekarska – k. 2, 14, 27, 43, ocena zawodowa – k. 7, ocena funkcjonowania społecznego – k. 19-20, 33-34, 44-45.

Sąd zważył, co następuje:

Orzekanie o stopniu niepełnosprawności jest regulowane przez ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity - Dz.U. z 2016 r., poz. 2046) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328).

Art. 4 ust. 1-4 wyżej wymienionej ustawy stanowi, iż:

- do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;

- do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającej czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;

- do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Przy czym niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Określone przez ustawę zasady ustalania stopnia niepełnosprawności precyzuje rozporządzenie z dnia z dnia 15 lipca 2003 r., zgodnie z którym:

- standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

1)niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu;

2)konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;

3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Przy czym, przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w pkt 2 i 3.

- standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w pkt 3 powyżej, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;

2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w pkt 3 powyżej.

- standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego stopnia niepełnosprawności określają kryteria naruszonej sprawności organizmu powodujące:

1) istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną;

2) ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu.

Przy czym, możliwość kompensacji ograniczeń oznacza wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Przy zastosowaniu powyższych zasad, zdaniem Sądu, należało przyjąć, że zaskarżona decyzja Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności była prawidłowa.

Z przeprowadzonych przez przedstawicieli zarówno Powiatowego, jak i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wywiadów wynika, że W. W., mimo występujących u niego schorzeń, pozostaje zdolny do pełnienia ról społecznych oraz samodzielnej egzystencji. Przede wszystkim jest w stanie samodzielnie się poruszać i komunikować, o czym świadczy chociażby samodzielne składanie pism procesowych. Może również podejmować zatrudnienie na otwartym rynku pracy, albowiem ustalone schorzenie nie dyskwalifikuje jego jako pracownika, a wymaga jedynie podjęcia zatrudnienia odpowiedniego do stanu zdrowia. Z pewnością nie wymaga czasowej ani częściowej pomocy w pełnieniu ról społecznych. Oznacza to brak zależności wnioskodawcy od otoczenia, polegającej na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Tym samym brak kwalifikowania się odwołującego do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Diagnozę tę potwierdzili także biegli sądowi lekarze o specjalnościach odpowiadających schorzeniu odwołującego. W opinii z dnia 9 marca 2017 r. (k. 21-26) biegli ortopeda A. K. i neurolog B. M. stwierdzili w sposób jednoznaczny, że rozpoznany u wnioskodawcy okresowy zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych, bez cech istotnego uszkodzenia układu nerwowego i istotnego ograniczenia funkcji narządu ruchu, wymaga jedynie monitoringu specjalistycznego – jak dotychczas. W ocenie biegłych przebyty przez odwołującego się zabieg operacyjny odbarczenia kanału kręgowego na poziomie L5-S1 ze stabilizacją międzytrzonową - tylną został sfinalizowany i jedynie pozostawił niewielkie ograniczenie ruchomości o charakterze utrwalonym. Brak jest istotnych deficytów ruchowych, które powodowałyby zakwalifikowanie ubezpieczonego jako osoby z umiarkowanie lub znacznie ograniczoną zdolnością do poruszania się i przemieszczania. Natomiast nadciśnienie tętnicze przebiega bez powikłań, brak jest dokumentacji stwierdzającej zmiany narządowe. Biegli wskazali, że nadmierna masa ciała wymaga jedynie wdrożenia zachowań prozdrowotnych. W odniesieniu do powyższego biegli uznali, że rozpoznane schorzenia powodują lekki stopień niepełnosprawności na stałe.

Zdaniem Sądu opinia biegłych charakteryzuje się wszechstronnością, zrozumiałością i brakiem wewnętrznych sprzeczności, jak również wnikliwością w zakresie badania odwołującego i rozpoznania jego dolegliwości. Wnioski opinii zostały przez biegłych wyciągnięte w sposób logiczny i odpowiedni do wyników przeprowadzonych badań oraz w oparciu o gruntowną analizę dokumentacji medycznej. Stąd też, sporządzona ekspertyza zasługuje, zdaniem Sądu, na przyjęcie za miarodajną dla wydania orzeczenia w sprawie w pełnym zakresie.

Za taką podstawę nie mogą zostać uznane zarzuty podnoszone przez odwołującego a mające charakter subiektywnych skarg, nie popartych dokumentami medycznymi, z których mogłoby wynikać pogłębienie schorzeń wnioskodawcy skutkujące jego niezdolnością do pracy bądź koniecznością udzielenia mu wsparcia w celu pełnienia ról społecznych. Dowody zgromadzone w sprawie wskazują, że W. W. może podejmować zatrudnienie na otwartym rynku pracy z przeciwskazaniem ciężkiej pracy fizycznej.

Sąd ma na uwadze trudności występujące na rynku pracy, zwłaszcza w odniesieniu do osób, jak odwołujący posiadający niskie kwalifikacje i których dotyczą ograniczenia w pracy fizycznej. Niemniej jednak znalezienie przez odwołującego odpowiedniego zatrudnienia pozostaje kwestią jego determinacji i faktycznych działań w tym kierunku. W tym zakresie sprawność odwołującego nie stwarza poważnych ograniczeń.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd, na podstawie art. 477 14 § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

3) (...)

(...)